

til Lønninger paa 2,400 Kr., og dernæst at rokke ved Procenterne helt igjennem, for derved at antyde, at det er intet Fast paa Lønningsvesenets Omraade. Det er en Ting, som jeg tror var en gennemgaaende Opfattelse i Finantsubvalget fra den Tid, det blev nedsat inden Dødsdommen, at i den Retning burde man gaa. Men jeg siger, at det at rokke ved Tillægsprocenterne er det mindre Bigtige, og da jeg ser, at det ærede Medlem ikke har gjort det i sit Forslag, saa er det, jeg siger, at, dersom det kunde bidrage Noget til, at vi kunde sætte Noget igjennem, som havde noget Videre at betyde — og hele dette Spørgsmaal har virkelig en langt mere indgribende Betydning, end det ærede Medlem vil indrømme — saa kunde vi gaa med til overfor de smaa Embedsmænd at fratage denne Nedsættelse i Procenterne. Dertil svarer saa det ærede Medlem, at saa bliver der Intet tilbage. Nu spørger jeg, om Forskjellen ikke vil være den, at efter det ærede Medlems Forslag faae alle Lønninger fra 1,600 Kr. opefter 15 pCt. lige indtil 4,400 Kr. og efter vort Forslag sfter det kun med Lønninger indtil 2,400 Kr., det vil sige, kun Halvdelen. Naar det ærede Medlem ikke kan forstaa, at det er en Forskjel, saa siger jeg, at det ærede Medlem ikke er inde i Subtraktion. Saa siger det ærede Medlem, at der er et andet Punkt, som skulde bevise, at jeg ikke veed, hvad vi selv ville i denne Sag, og det er, at jeg har udtalt, at det er haardt mod Kapitainerne. Det ærede Medlem har vist ikke hørt, hvad jeg har sagt. Jeg har sagt til det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen), at jeg vilde indrømme, at det maaste kunde være haardt imod de Kapitainer, der havde 16 à 1,800 Rbl. i Gage, som have været omtalte adskillige Gange; men, at det var en Ting, som der ikke var Noget at gjøre ved. Man kan komme til at være haardere, end man selv ønsker det, imod de Enkelte, men det angriber ikke Principet. Det er det hele Princip, som det her kommer an paa, og jeg har ikke sagt det Allermindste om, at jeg paa dette Punkt ønskede nogen Forandring. Det ærede Medlem kommer til at lade disse Ting ligge, som de ere. Der er en principiel Forskjel mellem vort Forslag og hans. Vort Forslag er en virkelig begrundet Nedsættelse i Maximalgrænsen af Dyrtdstillægene for de høitlønede Embedsmænd paa en Tid, hvor der ingen Dyrtd er, og hans Forslag er en vedblivende Fastholden af et ubegrundet Dyrtdstillæg paa en Tid, da denne Dyrtd er holdt op. Det kan ikke udvidkes, at der er denne Forskjel, hvor meget det ærede Medlem end vil pille derved. Det ærede Medlem kan ikke forandre dette Forhold, selv om han er saa uheldig ikke at forstaa, hvad der er Tale om. Det ærede Medlem sagde, at Hedeboerne ikke vilde kunne forstaa i 1877, at de sit Dyrtdstillæg, naar de ikke kunde forstaa

det nu. Jeg siger, at jeg kan godt forstaa, skjøndt jeg ikke var med til dette Dyrtdstillæg til 4,400 Kr., at man, naar der er Dyrtd, gaar op dertil; men hvad jeg ikke kan forstaa, er, at man, naar den er forbi, bliver staaende derved. Naar det ærede Medlem vil have Logikken med og ikke kunde forstaa, at der var Logik heri, saa vil jeg spørge det ærede Medlem, hvad der da er Logik i? Er det da Logik, at man gaar opad, naar der ikke er Dyrtd? Det ærede Medlem sagde, at han i sin private Virksomhed havde lagt Mærke til, at der var megen Dyrtd, men efter de Dødsdommen, jeg har set baade i Bladene og fra Regjeringens gamle Dødsdommen, sammenholdt med de Priser, man finder i Bladene, vil Enhver kunne se, at der er en saa umaadelig Nedgang i Priserne, at al den Tale om Dyrtden vist ikke er holdbar. Det ærede Medlem sagde til Slutningen: Nei, nu ere de ærede Medlemmer opfattede paa at gaa for stærkt frem, nu ville de straffe Statsraaderne fra ifjor. Nei, det ærede Medlem kan være ganske rolig; vi ville ikke straffe Statsraaderne fra ifjor; de have det saa daarligt nu, at jeg idetmindste ikke vil være med til at gjøre dem Livet surere, end det er iforveien. Jeg vil imidlertid sige det ærede Medlem, hvad han har overset, nemlig, at mine Meningsfæller og jeg have fulgt ham paa denne Finantslov op fra den ene Post til den anden, og at vi ere gaaede betydeligt op. Naar det ærede Medlem vil sammenligne, hvorledes Finantsloven ser ud nu, og hvorledes Betænkningen faae ud, dengang da vi vare Flertal her i Salen for Dødsdommen, saa vil det ærede Medlem vist indrømme mig, at der er stet betydelige Forbedringer paa Finantsloven i ministeriel Retning, og det ærede Medlem har ikke mødt nogensomhelst Modstand fra vor Side; thi vi ere netop gaaede ud fra, at det ærede Medlem nu skulde vise, hvorledes han vil kunne have vore gamle Grundsatninger og Anskuelser om dette Ministerium, der har vist, at det sætter sig udover ethvert Sensyn, til en rolig og fri Udvikling. Nu skulde det ærede Medlem vise det. Det var vor Mening fra det første Dieblit af, at der ikke skulde lægges det ærede Medlem Hindringer veien, og vi have i Virkeligheden ogsaa fulgt det ærede Medlem. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem paa noget Punkt kan beklage sig over, at der er vist Uvillie fra vor Side. Der kan naturligvis komme Punkter, der ere saa stærke, at det bliver umuligt at følge ham længere; det ærede Medlem kan gjøre saa store Indrømmelser, at man ikke mere kan tro, at der fra hans Side er Tale om at have nogen som helst af Folkethingets gamle Grundsatninger, men kun om at faae skabt et venstabeligt Familieforhold til det nuværende Ministerium, og det kan det ærede Medlem dog ikke forlange, at vi skulde gaa med til. Hvis vi havde stillet nye Ting op, taget Ting frem, der ikke vare forlangte af os, hvis vi havde sagt paa Finantsloven: Her ere